

Beszélgetés

Fehér Ferenc

*Engem nem ejt meg az, amit két szippantás között mondasz,
ha szavakkal mondosz, s nem csak úgy beszélsz,
kissé lehorgadt vállal, hangtalanul,
ahogy asszonyok állnak hűlt ebéd felett,
s csak kisírt szemük kínálja a gazdátlan széket,
a tompa kést is elrejti reszketeg kezük,
lelkük lehelik a hunyó parázsba,
aztán úgy maradnak,
térdreerogyva a konyha kövezetén,
ételáldozatuk érintetlen oltára alatt,
és a harmonikázó járdát kövezik ki
potyogó könnyeikkel
párjuk mázsás gondolatokat döngető léptei alatt —
a férfikínok útvesztőitől
az asszonyi megbocsátás meleg öbléig;
az emberi jeltelenség völgyétől
a társimádat terített asztalának szigetéig;
a megalázó megvárakoztatások folyosóitól
a székletrőlő kéz néma alázatáig,
hazáig...*

*Engem nem ejt meg az, amit két szippantás között
[mondasz...*

Eltitkolt vers

Fehér Ferenc

*Neked adtam eltitkolt magányom,
Amerre jártam, mind az utakat;
S kisfiam, hogy mosolya se fájjon,
S az asztalomba karcolt rajzokat.*

*Neked adtam azt a néhány arcot,
Kik elmerültek, mint a mély telek.
Ujjaim most karmok, éles karmok, —
Egy gondolat, s hegyükből vér csepeg...*

*Neked adom ezt az őszi tájat,
S az elhúzó időt a hegy felett.
Nézd, amott Karlóca és a házak
Szüreti dallal, borral intenek...*

*Csak itt ilyen csendes már az erdő,
A jákról fáradt őszi bú csepeg...
Köztük szél kél, s egy-egy emberöltő
Suhogtatja apróka léptedet...*

Zentai hajnal

Fehér Ferenc

*Csak ez a felkopogó járda a régi.
A hajnali kakasszót nem ismerem.
Nézem az arcod, mint ég a vizet nézi,
És állsz, és úszol, és lélegzel velem.*

*Idegen szobában egy ismerős néni.
Nagy felhő a szeme, s a szíve verem.
Nézi az utcát, egész életét nézi,
És ül, és vár, és simogatja a fejem.*

*Ez már az ősz. Eső ver bő zuhatagban.
Szívemből száll alá szép égi szitán.
Emlékeket paskol visszavonhatatlan,
És kis verebeket otthon, a Kálvárián.*

*Csak ez a hajnali kakasszó a régi,
A felkopogó járdát nem ismerem.
Nézem az arcod, mint víz az eget nézi,
És állsz, és úszol, és meghalsz majd velem.*